

Rememrança

Va ser el mes de febrer de l'any 1940 quan em vaig fer soci de L'AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS.

Han passat més de seixanta anys d'aquella data.

Llavors havia complert els 15 anys.

Recordo la primera excursió: amb tren fins al Figueró, vàrem anar fins a La Rovira (encara hi vivien) i pel grau del mateix nom vam pujar fins dalt dels Cingles de Bertí i tornada pel mateix camí i també amb tren cap a Granollers.

Altre, cap als verals de Caldes, una colla molt nombrosa i interessant. Els que recordo: el Dr. Salvador Llobet i esposa, Joan Carbó Cañameras, el President de l'Entitat en aquell moment el senyor Torruella, els amics Miquel Villà i Rovira i en Pere Canal i Baliu, l'Hilari Oña i la seva esposa. L'objectiu era excavar unes Sitjes. Mentre esmorzàvem o potser dinàvem (?) es va encetar una conversa que els joves no hi podíem entrar-hi ja que es tractava de temes matrimonials... el cas és que el Dr. Llobet va explicar que un cop casats, a la seva senyora li varen haver de fer una seriosa intervenció bucal. I sense deixar que continués, el senyor Torruella li va dir: "Home, ja se sap, A CABALLO REGALADO, NO LE MIREM EL DENTADO!".

El matrimoni Llobet varen encaixar la dita, amb resignació i bon humor...

En altre ocasió anàrem a Bellmunt. La colla també era nombrosa. Molta gent no els coneixia. Però recordo que hi havia en Salvador Vicens, en Josep Riera i Rovira, en Joan "Nitu" Bertran, i en Miquel Villà i Rovira. Amb aquest últim i la que seria la seva esposa, l'Empar Pardo, anàrem tots tres al Sui. Era la primera vegada que hi pujava. I vam complir amb el ritus d'afegir una pedra a la pila que ja estava començada...

Llavors hi va haver un lapsus de vint-i-nou mesos perquè em varen cridar perquè formés part de l'exèrcit del "caudillo de les espanyes..."

Quan vaig entrar a la caserna pesava setanta dos quilos. Vaig estar a oficines, rebaixat de guàrdies, i poc, molt poc exercici. Quan em varen donar el permís indefinit (en aquell temps no ens llicenciaven) havia augmentat vint-i-dos quilos de pes. Total 94.

Al tornar a casa em vaig dir que allò no podia continuar. I com que amb aquell pes i la falta d'entrenament no em permetien fer cap esport de competició, vaig decidir tornar a la Muntanya aquesta vegada acompanyat de la que més endavant és va convertir amb la meua esposa, la Maria Rosa.

L'amic en Josep Estrada i Garriga va suggerir-me que l'acompanyés en la seva recerca de dades per reconstruir la memòria de la Historia amb la seva passió per l'Arqueologia. Vàrem fer unes quantes sortides cap a Sant Celoni i les faldes del Montseny. Més tard va voler seguir la ruta que ell en deia el "Camí Ral". Però en realitat era el camí Romà –em sembla que en deia la "Via Apia", si no recordo malament– i es basava amb els Vasos Apol·linars.

La qüestió era que seguint d'Hostalric direcció Nord, havíem d'arribar a Caldes de Malavella punt Romà d'indiscutible certesa. Seguïrem cap a Sils i al passar per aquella zona em va explicar que allí hi havia hagut uns estanys o aiguamolls que un Borbó va fer dessecar.

Cal situar l'època en que tenia lloc aquesta recerca històrica. Era, més o menys, per l'any 1950(?). Més... o menys.

Devia ser un quart de dues de la tarda quan arribàvem a Sils. Ell i jo, sols pels carrers de la població, totalment deserta de vianants. Fins que vàrem localitzar un cafè que estava obert. Vàrem entrar i demanar a la mestressa si podíem fer ús d'una taula i cadires per poder dinar. Ens va dir que sí. Vam demanar per tal de fer alguna despesa, una amanida. De les motxilles vàrem treure el que portàvem per menjar i quan amb l'escudellòmetre ens estàvem escalfant el dinar va entrar el primer Client.

Era un senyor gran i a l'Estrada se li varen il·luminar els ulls. Va dir-me: "Aquesta ocasió no la deixo perdre!".

I es dirigí a aquell bon home tot preguntant-li:

Recuperant energies al porxo del nou refugi d'Ull de Ter el mes d'octubre de 1975.

Foto: Pere Crusellas